

L'HORA NOVA

No passaran !!

Mantes vegades hem sentit aquest crit en mítings, conferències i en manifestacions de caire antifeixista; també l'hem vist escrit en molts articles periodístics, però degut a la popularitat que se l'hi ha donat, sembla per a molts que ja no té cap importància. Doncs bé, si diem no passaran, cal que tots ens revestim d'una disciplina fèrria de cara a un comandament únic, o del contrari correm el risc de no poder deturar l'avalanxa feixista.

Hem de procurar per tots els mitjans que calgui que no sigui un optimisme teòric, el «no passaran», perquè si nosaltres no fem tots els esforços i no ens fem el deure d'imposar nos l'esperit de sacrifici que cal per la unitat i la convivència de tots els antifeixistes que militen en Partits polítics i en Centrals sindicals, seria deplorable que arribéssim en un moment de perill imminent, per quant podria donar-se el cas que tots els esforços que féssim resultessin estèrils.

«No passaran» i passarem, si aquest mot el pronunciem vibrant d'entusiasme i d'emoció, sempre que vagi acompanyat amb l'anhel de lluitar quan el Govern ens reclami per a fer front a la guerra, en l'avantguarda o a la reraguarda.

«No passaran» i passarem, si totes les indústries treballen per la guerra; produint més i no escatimant hores de treball.

«No passaran» i passarem, si els camperols s'imposen el deure de cultivar la terra per la guerra i per la col·lectivitat.

I per últim, «no passaran» i passarem, si tot el poble viu per a guanyar la guerra.

J. G.

COMPREU el segell Pro Assistència Social de l'Ajuntament d'aquesta ciutat.

Es un deure que imposa el veritable sentit de la ciutadania.

Es una obra de protecció a aquells que es troben desemparats i sense salut.

Encara per l'abolició de la guerra

Res tan urgent i res tan immediat i necessari que guanyar la guerra en un termini el més curt possible. La veu unànime de la multitud antifeixista conscient ho diu, com ho venim dient nosaltres des de fa temps, des dels primers mesos de l'encetament del conflicte actual que té per escenari les terres d'Ibèria. Això és: per a guanyar la guerra, per a assolir de seguit la nostra victòria, tots els nostres esforços i tots els nostres sacrificis. Cap societat nova pot crear-se amb la incertitud de l'existència d'un plet com el nostre. Res pot fer-se de profit per la nostra massa antifeixista, si abans no comptem amb la pau certa i perenne del nostre triomf.

Ho deia prou bé així, ahir, i potser més ho sentia, la militant del Partit Comunista espanyol, Dolors Ibaruri, «Passionària», en el seu discurs pronunciat al «Price». Perquè la nostra victòria sigui un fet aviat, ben aviat — venien a dir les seves paraules —, cal que es constitueixi immediatament un exèrcit regular, amb comandament únic i que el govern tingui només la missió de governar, i els ciutadans la d'obeir. Dolors Ibaruri, la gran antifeixista espanyola, en dir això, plena de dolor i de sentiment, devia amagar paraules condemnatòries per aquells que en la gravetat del moment present, s'entenen a fer proves censurables i vils i no permeten l'organització precisa de la reraguarda, aquesta organització que encara ens cal i que sensible és manifestar la més enllà dels sis mesos de brega.

Guanyar la guerra! Heu ací unes paraules que ho enclouen tot. No hi fa res que el sacrifici arribi fins el trencament de l'ideari de certs grups polítics del bloc antifeixista. La qüestió primordial, siguin quines siguin les conseqüències que reporti, és la reconquesta del terreny espanyol ocupat ara pels rebels, pel conglomerat nacional—marroquí—italià—alemany—irlandès. Un cop obtinguda aquesta reconquesta, temps restarà per a fornir la societat nova. Avui, en aquests instants, hom no hauria de preocupar-se de l'endagament social de la reraguarda llevat facultats als Governos legalment constituïts, els únics que han de dirigir els pobles ibèrics, i en canvi, hauria de veure's la predisposició de tots, amb l'acció comuna que pertoca, i amb l'obediència cega que precisa, per la causa de la victòria.

Llarg seria exposar conceptes que tenen relació amb la nostra lluita bèl·lica, conceptes que no podem esmentar per la manca d'espai. Les súpliques més urgents, però, resten fetes, encara que sintèticament. Es hora, cal repetir-ho, de pensar més amb la guerra, amb les conseqüències que dur, doloroses i sensibles sempre. I per ella tot. No hi fa res que es tallin pretensions i que es tapin les boques que creen les discòrdies i les enemistats. Pel nostre sentit cultural, humà i societari, hem d'actuar. Però actuar sincerament amb lleialtat i amb noblesa. Dura massa ja, el crit que acusa l'existència dels incontrolats. Que es vegi d'una vegada qui som els qui formem la nova Espanya, la que vol la pau i el progrés social, la humana per damunt de tot.

J. C. R.